

NIEUWE ORDE

**VERZET EN
VERRAAD**

WIM VAN DOOREN

© 2021 - Wim Van Dooren
Alle rechten voorbehouden

Het verhaal van Nieuwe Orde is gebaseerd op fictie. De personen en instanties komen voor uit de verbeelding van de auteur. Eventuele gelijkenissen met deze of andere in het boek vernoemde instanties of personen is zuiver toevallig. Alle personen en gebeurtenissen die in het boek beschreven worden, zijn fictief. Van de inhoud van dit boek mag niets worden geïnterpreteerd als uitdrukking van beleid of weergave van de werkwijze van enig bedrijf of instantie.

Schrijver:
Omslagontwerp:
Wim Van Dooren

ISBN 9789403626109

*“De beschaving begint met orde, groeit met
vrijheid en sterft met chaos.”*

— **Will Durant**

HOOFDSTUK 1

DE WERELD ZOALS WE DIE KENNEN

*'De mensheid maakt een einde
aan oorlog of oorlog maakt een einde
aan de mensheid.'*

De wereld is veel veranderd de laatste jaren. We leven hier in Europa nu in het jaar 18 Anno Ordine, het jaar van de Orde, de Nieuwe Orde. De oorlog die onze Nieuwe Wereld heeft gecreëerd, startte ruim honderdachtendertig jaar geleden. Niemand weet nog waarom de oorlog exact startte, iedereen weet wel hoe hij eindigde. *De strijd van de Nieuwe Orde*, zo moeten we de gruwel volgens de Legis noemen. Een oorlog die aan ruim acht miljard mensen het leven heeft gekost.

De conflicten zorgden ervoor dat de mensheid zichzelf is beginnen uitroeien. De dag dat de

bommen vielen, was het begin van het einde. Ik heb het niet over atoombommen zoals massavernietigingswapens in het verleden genoemd werden. Kernenergie en atoomwapens bestonden al bijna een eeuw voor de oorlog niet meer wegens te onstabiel en niet krachtig genoeg. De bommen die zij gebruikten, waren veel erger.

De eerste bom viel in Bethesda, een voorwijk van Washington D.C. De vuurzee die de bom veroorzaakte, deed de schroeizone, alles binnen een straal van driehonderd kilometer rond de stad, verpulveren. De schokgolf die de bom opwekte was voelbaar tot in Indianapolis, bijna vijfhonderd kilometer verderop. Alle grootmachten uit die tijd reageerden op die eerste bom afkomstig uit het Midden-Oosten.

Noord-Amerika, het Midden-Oosten, Afrika, Oceanië en het noorden van Azië werden totaal vernietigd. De chaos en anarchie waren compleet. Iedereen probeerde te vechten en de macht te grijpen.

In Zuidoost-Azië stond een nieuw regime op. Leaders uit wat voordien China was, waren met een deel van hun leger ondergedoken in de Filipijnen. Vanaf daar hebben ze ongeveer vijftien jaar gevochten voor de absolute macht over de regio. Ze hebben het niet gehaald. Zuidoost-Azië noemt men nu Yazou. Het heersende regime, de Daojia, is een

soort communistische dictatuur. Het is echter niet de partij die het land bestuurt zoals bij het traditionele communisme. Keizerin Kyona Yue is de gevreesde leidster van Yazou. Kyona was de vrouw van een officier uit het voormalige China. Tijdens de jaren na de bom vochten zij en haar man tegen de Chinese autoriteiten en de rebellen. Op het moment dat haar man zijn overwinningsspeech gaf, heeft zij hem vermoord voor de ogen van hun nieuw verworven bevolking. Op gruwelijke wijze greep zij toen zelf de macht.

De keizerin leeft met haar nieuwe man, Chaiya, die achttien jonger is dan zij, in het paleis dat ze heeft laten bouwen in de hoofdstad Yuedian, het voormalige Brunei. Vanaf hier heerst zij met ijzeren hand over Yazou. De inwoners heeft ze tot haar slaven gemaakt. Iedereen die niet werkt of tegen het regime is, verdwijnt. Hongersnood en ziekten teisteren de eilanden van Yazou, maar niemand durft het op te nemen tegen de heerschappij van Keizerin Kyona.

Zuid-Amerika noemen we nu Americana. Hier heerst éénentwintig jaar na de bommen nog steeds een burgeroorlog. Vijftien clans vechten voor de heerschappij. Rodrigo Mora is de leider van de grootste clan. Hij heerst over Moriana. De regio die het grootste deel van het voormalige Brazilië inpalmt aangevuld met een deel van het

voormalige Bolivia en een klein stukje van het oude Peru.

Net als alle heersers van Americana is Rodrigo meedogenloos. Hij duldt geen tegenspraak en ruimt alle tegenstanders uit de weg. Zijn grootste rivaal Aiden Williams kwam oorspronkelijk uit het oude Chicago. Hij leefde in Venezuela toen de bommen vielen en heerst nu over New Chicago, een ruim gebied dat loopt vanaf de grens met Niemandsland, het oude Costa Rica tot aan de grens van Moriana.

De onstabieleit in de regio zorgt voor armoede en hongersnood in de landen van Americana. De bevolking probeerde oorspronkelijk te vluchten van het geweld maar de verwoeste oude wereld is niet leefbaar en dus konden de bewoners nergens heen. Zij die kunnen vechten, vechten voor hun voortbestaan. Voor het grootste deel van de bevolking is de leider de persoon die die dag veiligheid biedt. Voor velen is dat niemand, wat de onstabieleit enkel aanwakkert.

Zelf woon ik in het land Europa. Europa is het kleinste nog overgebleven continent. België, Nederland, Luxemburg, het grootste deel van Duitsland, een deel van Frankrijk, Zwitserland en Noord-Italië. Dat zijn de landen uit de oude wereld die drie jaar na het vallen van de bommen samengesmolten zijn tot Europa. De gebieden die voorheen bekend stonden als Oost-Europa en Zuid-

Europa zijn nog bewoonbaar maar die behoren tot Niemandland. De chemische uitval van de Sharakbommen heeft de schroeizone onbewoonbaar gemaakt. Niemandland, dat gecreëerd werd door de chemische verspreiding, is een woestijn. Enkele rondzwervende volkeren leven nog steeds in de ruïnes van die verwoeste wereld maar het leven is er wreed.

Europa wordt geregeerd door de Nieuwe Orde. Een regime dat huist in de hoofdstad Oppida Prima. Daar woont ook de elite. Oppida Prima, ongeveer het volledige grondgebied van wat ooit België was, is een prachtige omwalde oase met moderne glazen hoogbouw, grote luxueuze villa's, enorm grote groene parken en alle moderne technologie en comfort. Hier heerst geen honger, hier kent men geen ziekte, geweld of vervuiling, hier is men rijk in alle betekenissen van het woord.

De mensen die hier leven, houden het regime in stand. Zij zijn de leiders van Europa en bezitters van de industrie. Het zijn die mensen die nodig zijn om de veiligheid van Europa te waarborgen. Dat zeggen ze tenminste zelf.

Rond de stad liggen de districten met telkens een Kota als centrum. Er zijn zesentwintig Kota's in totaal. De mensen wonen hier kleiner en met minder luxe dan de elite maar deze mensen krijgen wel alle kansen. Er is goed onderwijs en uitstekende gezondheidszorg. Ze houden de

industrie draaiende. Ze kunnen hun kinderen een toekomst bieden. De Kota's zijn ommuurde, zwaarbewapende steden die op strategische plaatsen in het land rond de hoofdstad liggen. Het is de verdedigings- en bevoorradingsgordel van de stad.

In de districten liggen nog verschillende kleinere dorpen of Pago's. De Pago's staan onder het beheer van de Kota's. Elke Pago heeft een eigen industrie. Samen zorgen de Pago's voor alles wat Europa nodig heeft.

Als je in de Pago geluk hebt, werk je in één van de fabrieken of in de landbouw. Veel van de arbeiders hebben geen vaste job. Dag na dag kiezen de ploegleiders, die afkomstig zijn uit de Kota's hun werkkrachten.

Honger, ziekte en geweld tieren hier welig. Dit is de geboorteplaats van het verzet. Hier wordt de elite verafschuwd. Hier regeert de Wacht. Een soort militaire politiemacht aangestuurd door de Orde. Hier woon ik, Noah Mercier.

Mijn moeder stierf vlak na mijn geboorte. In Oppida sterven mensen niet meer bij de bevalling. Zwangerschappen zijn er anders. Enkel vrouwen die dat echt willen, dragen nog een kind. Mensen die het risico niet willen nemen of geen kinderen

kunnen baren, laten hun kinderen buiten het menselijke lichaam groeien in een soort van pods. De hygiëne is perfect in Oppida en de dokters zijn er uitermate bekwaam. De Pago's zijn anders.

Mijn ouders woonden in een klein huisje vlak bij de fabriek waar mijn vader werkte. Ik noem het een huis omdat het altijd mijn thuis geweest is maar eigenlijk zou krot een betere benaming zijn. Het huisje is gammel en het stinkt. De buurt rond de fabriek is zwaar verwaarloosd en hevig vervuild. De ratten zijn hier niet bang van de mensen, ze wonen hier in grotere getale en soms in betere omstandigheden dan de mensen zelf.

Hier is mijn moeder alleen bevallen terwijl mijn vader aan het werk was. Toen hij na een shift van twaalf uur doodmoe thuis kwam, vond hij mijn moeder dood op bed met mij in haar armen.

Mijn vader heeft mij tot mijn twaalfde opgevoed. Dat wil zeggen, hij sloeg mij en er was zelden eten in huis. Sinds de dood van mijn moeder is mijn vader beginnen drinken, hierdoor ging hij niet meer werken en begon de neerwaartse spiraal.

Als ik niets stal, had ik geen eten. Opleiding? Nee, niet in de Pago's. Hier kunnen de meeste mensen niet lezen of schrijven. De jobs waarvoor dat nodig is, zullen de mensen die hier wonen nooit kunnen bemachtigen.

Toen ik na een rooftocht waarbij ik op zoek was naar eten thuis kwam en mijn vader dood op de vloer vond, was ik in zekere zin opgelucht.

Niemand hier maalt erom dat een jongen van twaalf alleen woont. Hier is het ieder voor zich. Enkel zuster Maria-Josepha, een overblijfsel uit de Oude Wereld was begaan. De oude religie uit het voormalige Rome waar zij toe behoorde, was net als alle andere religies verboden door de Nieuwe Orde. Maria-Josepha leefde met haar zusters in een oude hoeve enkele kilometers buiten de Pago vierzes waar ik woonde. Ze woonden vlak aan de grens met Niemandslan dus liet de Wacht van de Orde hen met rust. Het was de laatste kloosterorde van haar soort.

De zusters kwamen vaak naar onze buurt met groenten die ze zelf kweekten. De Wacht van vierzes liet hen handel drijven omdat de soldaten zelf een mooi deel van de winst konden opstrijken.

Een tijdje geleden, toen ik pas dertien was, heb ik proberen eten stelen van zuster Maria-Josepha. De Wacht had me gestopt en naar haar terug gebracht. Ze streekte mij over mijn wang en zei dat ik nog drie appels en twee peren was vergeten meenemen. De Wacht liet mij gaan. Ik was geschrokken van z'n goedheid.

Een week later, toen de zuster terug was, ging ik weer naar haar toe. Ze nam me mee naar haar hoeve. Daar begint mijn verhaal.

HOOFDSTUK 2

DE ZUSTERS VAN DE LIEFDE VAN DE HEER

*'Ik geloof dat we hoop missen
als we onszelf geloof opleggen.'*

Ik was vijftien toen ik definitief bij de Zusters van de Liefde van de Heer ging wonen. Zuster Maria-Josepha is moeder-overste van deze zusterorde. Ik woon hier ondertussen drie jaar. Binnen de muren van de zusterorde wonen vele kinderen. De jongste, Elise is acht, de oudsten, Evi en Sem zijn negenentwintig. Allemaal zijn we wezen en allemaal zijn we kinderen die geloven in een betere toekomst. Hier krijgen we onderricht. De zusters leren ons lezen en schrijven. Ze onderwijzen ons over de oude wereld en over de nieuwe.

De orde is een dekmantel. Uiteraard zijn deze zusters echt gelovig. Ze geloven echt dat iemand die ze God noemen hen zal komen redden. Ze hebben ons nooit hun geloof willen opleggen en de

meesten van ons geloven dan ook niet in die God. Ik denk dat wij zelf moeten vechten voor onze vrijheid. En dat denkt zuster Maria-Josepha ook. Zij richtte in haar klooster het verzet op. Wij zijn haar hoop, haar heilige soldaten die vechten voor vrijheid en gelijkheid voor de mensen van Europa.

Michael is de man die de dagelijkse leiding heeft over het verzet. Samen met de zuster neemt hij de beslissingen. Michael is tweeëntwintig. Hij heeft lang donkerblond haar dat in een staartje zit. Meestal zijn er enkele haren die kunnen ontsnappen aan het elastiekje waardoor die speels naast zijn gezicht hangen. Ze accentueren zijn vrolijke blauwe ogen en immer aanwezige glimlach. Michael woont het langste bij de zusters en hij gelooft wel.

De dag dat de bommen vielen was Michael nog geen jaar oud. Zijn vader was als soldaat naar het front gestuurd en daar omgekomen. Zijn moeder was gedood door plundersers, vlak nadat de bommen waren gevallen. Ze hadden de kleine Michael voor dood achtergelaten. Niet veel later had zuster Maria-Josepha de jongen gevonden. Zij noemde hem Michael, naar de aartsengel. Een figuur uit haar bijbel.

Tijdens de jaren van de godsdienstoorlog en de wederopbouw had de zuster, die toen nog geen zuster was, een groep nonnen helpen vluchten. De

zusters woonden sindsdien op het hoofdkwartier van het verzet, net buiten de Pago vier-zes. Niet veel later zou de streng gelovige Theresia zoals ze toen nog heette, toetreden tot de zusterorde.

Enkele maanden later, nadat de moeder-overste op mysterieuze wijze was overleden, zou zuster Maria-Josepha door de andere zusters aangewezen worden om hen te gaan leiden.

De zusters begonnen al snel met het opvangen van kinderen die wees waren geworden door de oorlog en het leven in Europa. Op korte tijd was hun project zo populair dat de zusters onder leiding van Maria-Josepha verhuisden naar een hoeve vlak bij Niemandland.

De verzetsstrijders gingen niet met hen mee. De zuster bleef wel hun leider en Michael bleef betrokken bij de activiteiten.

Als kind leerde de zuster haar zoon alles over de oude en de nieuwe wereld. Van de verzetsstrijders leerde hij vechten. Hij leerde zichzelf verdedigen en voor zichzelf opkomen. Van kleins af aan zag Maria-Josepha in hem de leider van haar verzet. Hij was sterk en diplomatisch, hij had overtuigingskracht en had oor naar de mening van anderen.

Michael was amper dertien toen hij voor de eerste keer met haar mannen mee ten strijde trok. Ze hadden verlies geleden en hij was gehavend en getekend teruggekomen. Het had hem sterker en

strijdvaardiger gemaakt. Een litteken op zijn rechterarm was daar de stille getuige van.

Toen Maria-Josepha hem al op zeventienjarige leeftijd aanstelde als leider van haar groep, viel dit niet in goede aarde bij de rest van het verzet. Zij en haar zusters waren, net als Michael, niet meer welkom in hun hoofdkwartier. Niet veel later zou de Orde een aanval uitvoeren op dat hoofdkwartier. Niemand overleefde het. Sindsdien is Michael de leider van het verzet dat zich schuilhoudt in het weeshuis van de zusters. Het is niet alleen de ideale dekmantel, het is ook de ideale plaats om leden te ronselen voor hun doel.

Alle kinderen in het weeshuis worden klaargestoomd om deel uit te maken van het verzet. De jongsten gaan nog niet mee op missies. Zolang hun opleiding niet is voltooid en zolang ze jonger zijn dan vijftien, blijven de kinderen in de veiligheid van het klooster tenzij ze een belangrijke taak voor Michael kunnen uitvoeren.

“Morgen is een belangrijke dag,” zei Michael. “We plannen deze aanslag al weken. Er mag niets misgaan.”

De teamleiders van het verzet zaten samen in de overlegkamer van het klooster naar Michael te luisteren terwijl hij de plannen toelichtte.

“Liam, Evi en Fenna, jullie gaan morgen naar de oostelijke ingang van het Huis van de Orde,” begon hij. “Fenna, jij plaatst de bom. Liam en Evi, jullie helpen haar.”

Ze knikten het hoofd.

“Joeri, Tom en Tess. Jullie doen hetzelfde aan de westelijke ingang. Joeri, jij bent verantwoordelijk voor de bom.”

Ook zij bevestigden.

“Sem, Liv en Noah, wij zorgen voor afleiding aan de hoofdingang.”

“Wat verwacht je precies van ons?” vroeg Liv.

“Wij gaan wat amok maken. We gaan de Wacht naar buiten lokken en afleiden, het kan geen kwaad als er al iemand van hen gewond raakt,” zei Michael. “Zodra wij van de andere teams horen dat de bommen geplaatst zijn, gaan wij het gebouw bestormen.”

Michael lachte. Hij had er nu al plezier in om eindelijk schade te kunnen toebrengen aan de Orde.

“Zodra wij aanvallen, is het protocol van de Wacht om zich naar binnen te begeven. Hun schild zal activeren,” zei hij vrolijk. “Als dat gebeurd is, detoneren wij de bommen. Ze krijgen het dak op hun hoofd en het schild houdt de schokgolf onder controle.”

Sem en Liam keken elkaar glimlachend aan.

“Niemand in de Pago zal de Wacht willen helpen, de buurt zal van ons zijn,” zei Michael.

“Er lopen waarschijnlijk wel nog enkele soldaten op patrouille,” merkte Evi bezorgd op.

“Die kunnen wij toch aan.” lachte Sem vrolijk.

Michael bevestigde: “Wij kunnen hen aan. Zodra ik het teken geef, zullen de andere ons versterken.”

Michael draaide zich naar zuster Maria-Josepha.

“Geeft u ons uw zegen, moeder?” vroeg hij.

“Natuurlijk mijn zoon,” antwoordde Maria-Josepha. “Zoals de aartsengel het leger van de Heer in de hemel aanvoerde, zo voer jij het leger van de Heer hier op aarde aan.”

Michael knielde voor haar neer. Maria-Josepha legde haar hand op zijn hoofd.

“Het leger van de Heer vecht tegen de duivel met de genade van God,” zei ze.

Op dat moment zwaaide de deur van de overlegkamer open. Yarah stapte binnen.

Yarah was ééneentwintig. Ze behoorde niet tot het verzet. Niemand wist echt wie ze was of waar ze vandaan kwam. Ze verscheen soms met informatie en verdween daarna weer op even mysterieuze wijze.

Het was een prachtige vrouw. Ze had lang lichtbruin haar met vlechten die achteraan haar hoofd samenkwamen. Een wit shirt accentueerde haar figuur. Verder droeg ze een strakke, lederen

broek met daaronder stevige maar sierlijke laarzen tot net onder de knie.

Yarah liep de kamer in. De lichte stof van haar lange jas wapperde sierlijk achter haar bij elke beweging. Hierdoor leek ze nog eleganter te bewegen dan ze oorspronkelijk al deed.

Michael sprong recht bij het zien van haar pracht.

“Yarah,” zei de zuster verontwaardigd, “ik heb je al gezegd dat ik niet wil dat je hier zomaar komt binnenwandelen wanneer het je uitkomt.”

Yarah negeerde de zuster compleet terwijl ze naar Michael stapte en hem een kus op de wang gaf.

“Yarah,” zei hij verbouwereerd.

“Ik kom je waarschuwen, Michael.”

Ze keek hem in de ogen waardoor Michael begon te blozen.

“Een plan van onze geliefde president is zich op dit moment in werking aan het stellen,” zei ze plechtig. “Ik weet niet exact wat hij van plan is maar hij krijgt hulp van één van jullie.”

Michael keek geschokt naar zuster Maria-Josepha en daarna naar de leiders in de kamer. Verschrikt keken ze elkaar aan.

Yarah streelde over Michaels wang.

“Wees op jullie hoede,” zei ze zacht waarna ze zich omdraaide en even sierlijk als eerder weer naar buiten liep.